

Arrest

nr. 237 762 van 1 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 februari 2020 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partijen van 22 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, de heer I. B., en verzoekster, mevrouw R. T., dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidig tweede verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorig verzoek om internationale bescherming hebben uiteengezet, namelijk problemen door en met de familie N.

Op 18 april 2018 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in en op 16 juni 2018 diende ook verzoekster een dergelijk verzoek in. Op 26 september 2018 verklaarde het Commissariaat-generaal de verzoeken kennelijk ongegrond omdat er ernstig getwijfeld kon worden aan de voorgehouden problemen met en vrees voor de N.-clan en dat niet aannemelijk werd gemaakt dat verzoeker op basis van valse beschuldiging en/of beïnvloeding van de procesgang werd veroordeeld tot een gevangenisstraf. Tevens werd opgemerkt dat een verzoek om internationale bescherming niet dient om zich te onttrekken aan de straf wegens een veroordeling in het land van herkomst. Het door verzoekers ingediende beroep werd door de Raad op 4 oktober 2019 bij arrest met nummer X verworpen. De Raad oordeelt dat verzoekers geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De beoordelingen zijn dan ook definitief geworden en dienen als vaststaand te worden beschouwd.

Ter ondersteuning van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming wordt opnieuw verwezen naar dezelfde redenen die in het eerste verzoek werden aangehaald en worden deze als nog steeds actueel voorgesteld. Achter verzoekers veroordeling in Noord-Macedonië zit de familie N. en verzoeker vreest bij een terugkeer naar Noord-Macedonië nog steeds dat hij er zijn straf zal moeten uitzitten en dat de N.-clan hem in de gevangenis zal vermoorden. Sinds zijn aankomst in België komt de politie in Noord-Macedonië om de twee weken of om de maand naar verzoeker zijn huis om hem te zoeken en er wordt zijn familie nooit een reden of document gegeven. Ze voeren meestal een huiszoeking uit, de laatste keer was rond 4 januari. De Noord-Macedonische politie weet dat verzoeker in België verblijft, aldus verzoeker. Verzoekster haalt tevens aan dat zij gezondheidsproblemen heeft en dat zij zal moeten betalen voor de medische zorgen bij terugkeer.

Ter staving van huidig volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: een verklaring van de Noord-Macedonische politie van 28 juni 2018, een verklaring van het dorpshoofd van Liojan, een aanvraag tot uitlevering van Noord-Macedonië aan België, een proces-verbaal van de politie van Dinant van 4 december 2018, een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Namen voor verzoekers vrijlating van 4 december 2018, een bevel tot aanhouding van het parket van Namen van 31 januari 2019, een attest van verzoekers detentie in Dinant van 28 januari 2019 tot 12 juni 2019, een brief van zijn advocaat aan het Hof van Beroep, een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Namen voor zijn vrijlating van 11 juni 2019, rapporten en nieuwsartikels betreffende de omstandigheden in de Noord-Macedonische gevangenschappen en medische attesten betreffende de gezondheidssituatie van verzoekster. Verzoekster legt geen documenten neer.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om

internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers' vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van hun huidige tweede verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

4.3. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal terecht beklemtoont dat met betrekking tot de verklaringen die worden afgelegd en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat in het kader van de vorige verzoeken werden uiteengezet, met name het feit dat verzoekers problemen met de N.-familie nog steeds actueel zijn, ze achter zijn veroordeling zitten en ze verzoeker in de gevangenis zullen doden, verzoekers' vorige verzoeken door het Commissariaat-generaal werden afgewezen omdat er ernstig getwijfeld kon worden aan de voorgehouden problemen met en vrees voor de N.-clan. De commissaris-generaal wijst er eveneens terecht op dat niet aannemelijk werd gemaakt dat verzoeker op basis van valse beschuldigingen en/of beïnvloeding van de procesgang werd veroordeeld tot een gevangenisstraf. Deze motieven werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Verzoekers kunnen onderhavig beroep niet aanwenden als vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van hun vorige verzoeken om internationale bescherming, die definitief zijn geworden.

De commissaris-generaal kan eveneens worden bijgetreden waar hij stelt dat het gegeven dat verzoekers naar aanleiding van hun huidige verzoeken hierover louter bijkomende verklaringen

aanhalen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van de verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoekers nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat de bijkomende verklaringen van verzoekers de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven niet vermogen om te buigen. Dit is thans evenmin het geval waar verzoekers aangeven het niet eens te zijn en de elementen opnieuw opsommen, noch kunnen verzoekers overtuigen door te verwijzen naar rapporten en nieuwsartikelen over de omstandigheden in de Macedonische gevangenissen of door deze bij hun verzoekschrift te voegen. De Raad wijst vooreerst naar het pertinente motief hieromtrent uit de bestreden beslissingen: "Wat betreft de rapporten en nieuwsartikels (ingediende documenten nrs 8 en 9) waarmee u de omstandigheden in de Noord-Macedonische gevangenissen wil aantonen, moet verwezen worden naar dezelfde vaststelling die de RvV in haar arrest maakte, zijnde dat de omstandigheden in de Noord-Macedonische gevangenissen 'in sommige gevallen' omschreven kunnen worden als onmenselijke en vernederende behandelingen. De loutere verwijzing naar dergelijke algemene informatie over de omstandigheden in de Noord-Macedonische gevangenissen kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat u persoonlijk het slachtoffer zal worden van onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Zulks dient in concreto te worden aangetoond, alwaar u in gebreke blijft." en herhaalt verder dat de loutere verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet op hun algemene verwijzing en de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas waarin zij blijven volharden, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Eveneens betreffende de gezondheidsproblemen van verzoekster waarnaar verzoekers thans opnieuw verwijzen, heeft de commissaris-generaal reeds standpunt ingenomen: "Betreffende de gezondheidsproblemen die uw echtgenote in het kader van haar tweede verzoek aanhaalt (verklaring volgend verzoek R., d.d. 22/01/2020, vraag 15), die u staaft met medische documenten, dient opgemerkt te worden dat uw echtgenote ter beoordeling van medische elementen een aanvraag voor machtiging tot verblijf dient te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Medische problemen houden namelijk geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Ook haar verklaring dat ze zelf gaat moeten betalen voor haar medische zorgen in Noord-Macedonië (verklaring volgend verzoek R., vraag 18) is een motief van louter socio-economische aard en ressorteert bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Betreffende haar bewering dat de beste dokters uw herkomstland hebben verlaten voor Duitsland dient te worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat er een kwaliteitsverschil kan zijn tussen de gezondheidszorg in België en Noord-Macedonië, doch houdt dit kwaliteitsverschil evenmin verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van

Genève, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming.” Deze pertinente overwegingen in de bestreden beslissingen worden ongemoeid gelaten, minstens wordt hieraan geen afbreuk gedaan.

4.4. Verzoekers hekelen verder dat zij dienden te worden gehoord door de commissaris-generaal. De Raad stelt in casu vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekers een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekers in de gelegenheid gesteld werden om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekers aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekers wel degelijk werden gehoord, en dat zij hun nieuwe elementen in het kader van hun volgend verzoek en hun standpunt over onder meer de neergelegde documenten waarnaar zij verwijzen, op nuttige wijze naar voor konden brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun huidige verzoek werd aan verzoekers verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van hun verklaringen aldaar na zou gaan of hun aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekers voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekers werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekers waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast en uit hetgeen volgt zal blijken dat verzoekers in hun verzoekschrift eveneens nalaten om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet hebben kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissingen.

Verzoekers uiten in dit kader tevens hun ongenoegen waar zij stellen: “Dit is des te erger, aangezien verzoekers hebben meer dan tien nieuwe stukken neergelegd om hun aanvraag te ondersteunen.” De Raad stelt echter vast dat de commissaris-generaal niet enkel naar de neergelegde documenten verwijst, maar hieromtrent ook motiveert, en dit op concrete wijze, doch verzoekers gaan hierop nauwelijks in, minstens slagen zij er niet in deze gedetailleerde motieven in een ander daglicht te plaatsen: U legt verschillende documenten neer betreffende uw aanhoudingen, vasthoudingen en vrijlatingen in België neer (ingediende documenten nrs 4 tem 8). Deze documenten slaan echter louter op uw verblijf in België en zeggen derhalve niets over uw situatie in Noord-Macedonië. Derhalve kunnen ze niets wijzigen aan de eerdere vaststellingen van het CGVS en de RvV. Hetzelfde dient gezegd te worden over de verklaring van de Noord-Macedonische politie en de uitleveringsaanvraag van Noord-Macedonië aan België (ingediende documenten nrs 1 en 3). Deze documenten vormen geen begin van bewijs van uw verklaarde vervolgingsproblemen, noch tonen deze aan dat u in Noord-Macedonië ten gevolge van valse beschuldigingen en/of beïnvloeding van de procesgang werd veroordeeld tot een gevangenisstraf. U legde bovendien reeds in het kader van uw eerste verzoek een soortgelijke brief van de politie neer, maar dan op basis van een klacht van u. Zoals ook toen werd geoordeeld, kan op basis van de brief van de politie niet worden besloten dat zij niet heeft opgetreden, noch op welke feiten deze brief is gebaseerd. De verklaring van het dorpshoofd van Llojan waarin wordt gesteld dat u wel degelijk in een vendetta verkeerd met de familie N. (ingediend document nr 2), is evenmin van die aard om de vaststellingen van het CGVS en de RvV te wijzigen. Dergelijke stukken kunnen enkel geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Deze verklaring is dus niet in staat om de geconstateerde ongeloofwaardigheid van uw relaas op zichzelf ongedaan te maken. Bovendien legt u louter kopieën neer, waardoor de authenticiteit van deze stukken onmogelijk kan worden nagegaan.

4.5. Het algemeen verweer vanwege verzoekers is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas, te ontcrachten. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

4.6. *In de mate verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

4.7. *Verzoekers brengen geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.*

5. *Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."*

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1.1. In de pleitnota van 22 juni 2020 stellen verzoekende partijen zich te verzetten tegen de behandeling van de procedure op grond van een loutere schriftelijke procedure, en zonder mogelijkheid om te worden verhoord, *"terwijl zij dit bij deze Rechtsmacht uitdrukkelijk hebben aangevraagd bij schrijven van 10 februari 2020"*.

Zij zijn van mening dat de procedure voorzien in voormeld machtenbesluit de artikelen 3, en 13 van het EVRM, artikel 47 van de Handvest van de grondrechten van de Europese unie evenals artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet schendt. Verzoekende partijen benadrukken dat het *in casu* om een procedure in volle rechtsmacht gaat en dat het dus moeilijk lijkt, het dossier *ab initio* te analyseren, alleen op basis van een schriftelijke procedure, voor zover het menselijke element ontbreekt, dat nochtans onlosmakelijk verbonden is met de asielpcedure. Zij werpen op dat de magistraat aan hen geen vragen kan stellen en dat zij hem geen toelichting kunnen geven wat hun ervaring en de redenen van hun asielaanvraag betreft, wat zij in het kader van een zitting wel kunnen doen. Zij vervolgen: *"Dat deze Rechtsmacht bij wijze van voorbeeld de vluchtelingenstatus toekende aan een vluchteling in het kader van een arrest nr. X van 28 april 2020, terwijl het aanvankelijk van mening was dat het verzoek geen enkele middel uitwerkte dat de werkelijkheid van de ingeroepen feiten aantoonde. Dat het verhoor van verzoeker duidelijk bepalend is en dat hij zonder dit verhoor de vluchtelingenstatus niet zou hebben gekregen. Dat er dus geen reden is om te justificeren dat een dossier behandeld in het kader van artikel 39/73 van de wet van 15 december 1980 minder kans van slagen heeft dan een dossier dat niet in dit kader wordt behandeld."* Verzoekende partijen argumenteren verder onder verwijzing naar een arrest van 12 juni 2012 van het Grondwettelijk Hof dat de enige waarborg tegen een bovenmatige schending van de rechten van verdediging, op het gegeven rust dat een zitting moet worden voorzien op eenvoudige aanvraag van één van de partijen. Voormeld Koninklijk Besluit trekt luidens verzoekende partij deze mogelijkheid in. Zij vervolgt dat de intrekking van deze mogelijkheid een ongerechtvaardigde verhouding creëert tussen de dossiers in volle rechtsmacht behandeld in het kader van de versnelde procedure en de dossiers die eraan ontsnappen. *In fine* vraagt verzoekende partij volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen: *"Schendt artikel 3 van het bovengenoemd Koninklijk Besluit, gelezen in combinatie met artikel 39/73 van de wet van 15 december 1980, artikelen 10 en 11 van Grondwet niet doordat het aan verzoeker niet toestaat om te worden verhoord in ieder geval in het licht van de les uit arrest van de Grondwettelijk Hof van 12 juli 2012, en met name punt B.28.2. ?"*

3.1.2. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat zij op 10 februari 2020 uitdrukkelijk gevraagd hebben om gehoord te worden, wijst de Raad er vooreerst op dat de bestreden beslissing dateert van 7 februari 2020 en verzoekende partijen op 21 februari 2020 hiertegen beroep hebben ingesteld. Bij de beschikking van 5 juni 2020 werden verzoekende partijen in kennis gesteld van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit hebben de verzoekende partijen een pleitnota overgemaakt. In deze werd geen toepassing gemaakt van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet en hebben verzoekende partijen geen verzoek om gehoord te worden, ingediend.

De Raad benadrukt verder dat verzoekende partijen met onderhavige procedure beschikken over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten

van de Europese Unie en dat de rechten van verdediging gerespecteerd zijn. De procedure voorzien in artikel 3 van voormeld machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 biedt de partijen de gelegenheid om schriftelijk de argumenten te ontwikkelen die zij wilden mondeling uiteenzetten, zodat hun recht op een effectief rechtsmiddel gegarandeerd is. Het ontbreken van de mogelijkheid om op eenvoudig verzoek van een partij te worden gehoord, wordt gecompenseerd door de garantie dat elke partij de mogelijkheid wordt geboden om een aanvullend schriftelijk document over te leggen. Op grond van de met redenen omklede beschikking waarbij de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter hem meedeelt dat hij van mening is dat een hoorzitting niet nodig is, heeft verzoekende partij niettemin het recht haar argumenten te formuleren en desgewenst schriftelijk te reageren op die van de wederpartij. Deze procedure sluit niet uit dat de zaak volledig en *ex nunc* wordt onderzocht.

Verder kan niet worden ingezien noch wordt dit door verzoekende partijen aangetoond op welke wijze het recht op gelijke behandeling geschonden wordt. Dit beginsel vereist immers dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. De voormelde garanties gelden ook wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden (RvS 17 juli 2002, nr. X). Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Dit is *in casu* niet het geval. Dat de rechter in toepassing van de procedure voorzien in voormeld machtenbesluit wat betreft de dossiers in volle rechtsmacht behandeld in het kader van de versnelde procedure, de mogelijkheid heeft alsnog een zitting te organiseren, doet niets af aan het feit dat deze hoorzittingen in een lager tempo plaatsvinden. Door de behandeling van bepaalde zaken volgens een schriftelijke procedure toe te staan, beoogt de procedure georganiseerd door voormeld machtenbesluit van 5 mei 2020 de behandeling van een groter aantal beroepen binnen een redelijke termijn mogelijk te maken. Het beantwoordt dus proportioneel aan een legitiem doel, namelijk het waarborgen van het recht waarvan de aanvrager de schending claimt. Klaarblijkelijk ligt geen schending voor van de artikelen 3, en 13 van het EVRM, artikel 47 van de Handvest van de grondrechten van de Europese unie evenals artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet.

Op de vraag van verzoekende partij om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof, wordt niet ingegaan. De Raad wijst dienaangaande op artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof (hierna: de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof), dat luidt als volgt:

“§ 1. Het Grondwettelijk Hof doet, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak bij wege van arrest op vragen omtrent:

1° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten;

2° onverminderd 1°, elk conflict tussen decreten of tussen regels bedoeld in artikel 134 van de Grondwet, die uitgaan van verschillende wetgevers en voor zover het conflict ontstaan is uit hun onderscheiden werkingssfeer;

3° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen van titel II « De Belgen en hun rechten », en de artikelen 170, 172 en 191 van de Grondwet.

4° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel, van artikel 143, § 1, van de Grondwet.

§ 1bis. Van het toepassingsgebied van dit artikel worden uitgesloten de wetten, de decreten en de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regels waardoor een constituerend verdrag betreffende de Europese Unie of het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden of een Aanvullend Protocol bij dit Verdrag instemming verkrijgt.

§ 2. Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechtscollege, dan moet dit college het Grondwettelijk Hof verzoeken op deze vraag uitspraak te doen.

Het rechtscollege is daartoe echter niet gehouden :

1° wanneer de zaak niet door het betrokken rechtscollege kan worden behandeld om redenen van onbevoegdheid of niet-ontvankelijkheid, tenzij wanneer die redenen ontleend zijn aan normen die zelf het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag;

2° wanneer het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met een identiek onderwerp.

Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe evenmin gehouden wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.

§ 3. Behalve wanneer ernstige twijfel bestaat over de verenigbaarheid van een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel met een van de in § 1 bedoelde regels of artikelen van de Grondwet en geen vraag of beroep met hetzelfde onderwerp bij het Hof aanhangig is, is een rechtscollege zowel in het geval de vordering spoedeisend is en de uitspraak over de vordering slechts een voorlopig karakter heeft, als in het geval het een procedure ter beoordeling van de handhaving van de voorlopige hechtenis betreft, er niet toe gehouden een prejudiciële vraag te stellen.

§ 4. Wanneer voor een rechtscollege de schending wordt opgeworpen door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van een grondrecht dat op geheel of gedeeltelijk analoge wijze is gewaarborgd in een bepaling uit titel II van de Grondwet en in een bepaling van Europees of internationaal recht, dient het rechtscollege eerst aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen over de verenigbaarheid met de bepaling uit titel II van de Grondwet. Indien voor het rechtscollege slechts de schending van de bepaling van Europees of internationaal recht wordt opgeworpen, dient het rechtscollege, zelfs ambtshalve, na te gaan of titel II van de Grondwet een geheel of gedeeltelijk analoge bepaling bevat. Deze verplichtingen doen geen afbreuk aan de mogelijkheid van het rechtscollege om, tegelijkertijd of op een later tijdstip, ook een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie te stellen.

In afwijking van het eerste lid geldt de verplichting een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof niet :

1° in de gevallen bedoeld in de paragrafen 2 en 3;

2° wanneer het rechtscollege oordeelt dat de bepaling uit titel II van de Grondwet klaarblijkelijk niet geschonden is;

3° wanneer het rechtscollege oordeelt dat uit een arrest van een internationaal rechtscollege blijkt dat de bepaling uit het Europees of internationaal recht klaarblijkelijk geschonden is;

4° wanneer het rechtscollege oordeelt dat uit een arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de bepaling uit titel II van de Grondwet klaarblijkelijk geschonden is."

Hoger heeft de Raad overwogen dat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel *in casu* niet pertinent is. Gelet op het voorgaande en op het feit dat de beslissing van de Raad nog vatbaar is voor cassatie bij de Raad van State, is de Raad overeenkomstig artikel 26, § 2, derde lid van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof, dan ook niet verplicht om de opgeworpen prejudiciële vraag te stellen.

3.2. Verzoekende partijen betogen verder als volgt: "Verwijdende partij beschikte niet over voldoende informatie om kennis van de zaak te hebben. Ze heeft inderdaad verzoeksters niet gehoord betreffende de nieuwe neergelegde elementen. De motivering van verwijdende partij is bijgevolg niet afdoende, duidelijk en nauwkeurig. In dit verband verwijzen verzoeksters naar het tweede en het derde punt van hun beroep."

Met het benadrukken van en verwijzen naar bepaalde argumenten zoals ontwikkeld in het oorspronkelijk verzoekschrift, brengen verzoekende partijen geen concrete, valabele en dienstige argumenten bij die een ander licht vermogen te werpen op de grond in de beschikking van 5 juni 2020 en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS